

Tempeliers & Almogavares: Het begin

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Jan Wijngaards

ISBN: 978-90-484-2575-4
NUR: 342

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Tempeliers & Almogavares

Het Begin

Jan Wijngaards

Ter nagedachtenis aan Peter van Es

Met dank aan:
Eliane Janssen
Pieter Jeurgens
Arno Walraven
André Schaffers
Eric van Dael

Les Loges-Feilloux, 300 km ten zuiden van Le Temple in Parijs, Frankrijk, 13 oktober 1307

‘Doe open in de naam van onze Koning Philips!’

Het gezang gaat door en blijkbaar stoort niemand zich binnen in de kerk aan dit bevel. Er wordt harder geklopt. De royalistische ridders voor de deur zijn gekleed in een fluweelblauw tenue met daarop de Franse lelie met gouddraad geborduurd. Daaronder dragen ze een strakke maillot en puntige hoge leren laarzen. Dat alles wordt nog eens geaccentueerd door een brede zwarte riem, die gesloten wordt met een gesp in de vorm van wederom de Franse lelie.

‘Doe open in de naam van de Koning, Doe open!’

Het gezang gaat gewoon door en de royalistische ridders weten eigenlijk niet wat ze met deze situatie aan moeten, wachten totdat het ophoudt, nog harder kloppen of de deur ontzetten?

Een ridder komt naar voren, klopt wederom hard op de deur: ‘In de naam van de Koning en de Paus, doe open deze deur!’

Dan wordt het stil. Een luikje in de deur gaat open en er wordt naar het bevel gevraagd.

‘U wordt bevolen om open te doen in de naam van de Koning en de Paus.’

De Tempelier aan het luikje vraagt vriendelijk naar de order. Deze wordt door de opening geduwd en na enige seconden gaat de deur open. De royalistische ridders staan met verbazing te kijken, een prachtig altaar met vele brandende kaarsen en weinig, maar prachtige ornamenten op het altaar die ze nog nooit in een kerk hebben gezien. Er ligt een met goud beslagen en bewerkte schedel op, tenminste daar lijkt het op. Een rood kruisbeeld, de kleur is zo dieprood dat het haast zwart is en dan een schijnbaar simpele houten kelk met een onleesbare inscriptie. Daaromheen mannen met lange baarden, slechts gekleed in een lang wit gewaad, zo dun dat hun naakte lichamen zich aftekenen door het kaarslicht dat daarachter brandt. Het gewaad heeft middenin zowel op de voor- als achterkant het rode kruis dat zo tekenend is voor de Tempeliers. Verder staat of hangt er niets in de kerk. De lichamen en houding van deze mannen verraden dat ze al heel wat

strijd hebben gezien en de blik in hun ogen doet vermoeden dat ze niet zo maar mee zullen gaan.

‘Neemt U ons niet kwalijk, maar wij willen toch echt deze dienst afmaken,’ zegt de Tempelier die ook de deur open deed en het bevel gelezen heeft. Zijn eenvoudige kleding steekt schril af tegen die van de royalistische ridders.

‘Het spijt me, maar U moet direct meekomen, dat staat uitdrukkelijk in deze order.’

‘Ik begrijp dat niet, iedereen weet dat wij deze dienst opdragen aan de vrouw van de broer van de koning. Hij kan ons toch niet verzoeken om die zomaar te beëindigen.’

‘Hij is ook getekend door de Paus, zoals U hier ziet, mijn Heer.’

‘Er mag toch wel een verdomd goede reden voor zijn. Mannen laten we ons omkleden, blijkbaar is onze hulp nu geboden.’

‘Dat omkleden kan wel wachten mijn Heer, U moest direct meekomen.’

‘Sorry, maar als er zoveel haast bij geboden is, dan zullen wij ons toch echt moeten omkleden. U ziet toch hoe wij gekleed zijn.’

‘Er staat direct.’

‘Ja, dat klopt maar er staat niet bij, zonder kleren, het is wel oktober mijn Heer.’

‘Zo te zien bent U wel wat meer gewend dan een koudje buiten.’

‘Wij gaan ons eerst omkleden,’ en terwijl de Tempelier dit zegt, trekt de royalistische ridder zijn zwaard, de Tempelier maakt een snelle draai en in één handbeweging trekt hij het zwaard door. De Royalist staat met lege handen.

‘Wij zijn inderdaad wel wat meer gewend, maar in onze kerken worden geen wapens gedragen en zeker niet getrokken, mijn Heer.’

De royalist is duidelijk onder de indruk en hem rest geen andere keuze dan de ridders zich om te laten kleden. Na enige tijd komen zij weer naar buiten in vol ornaat. Ze hebben een licht geweven hemd om hun lichaam te beschermen tegen de schurende werking van de maliënkolder. Daaroverheen hebben ze een dikker hemd en als laatste laag hun witte kleden met de rode kruizen. Ze lijken nu nog imposanter. De zwaarden, kruisbogen en andere wapens maken het verder af.

‘Waar is Daniel de Flor?’

‘Daniel?’

‘Ja, de Flor is die niet hier?’

‘Dat zie je toch, als het goed is dan zit hij in de mis van Parijs, waarom deze vraag eigenlijk?’

‘De Koning vroeg speciaal naar hem.’

‘Zo, ik heb nooit geweten dat Daniel al op dat niveau zat.’

‘Uw wapens dient U hier te laten, dat staat wel in de order.’

‘Wat moeten wij zonder wapens als de Paus ons nu direct nodig heeft, het wordt wel steeds verwarrender, maar U heeft gelijk zo staat het in de Order.’

Een aantal knechten met bruine monnikspijen verzamelen de wapens. Deze knechten horen bij de Orde, maar hebben een lagere status en het is hen toegestaan om gehuwd te zijn.

‘Mannen, ridders van de Tempel we volgen dit gezelschap!’

Zij bestijgen hun paarden en rijden de donkere avond in, niet wettende wat hen te wachten staat.

Parijs, Frankrijk

Bij de Tempelierskerk, Le Temple, in Parijs staan heel wat meer royalistische ridders buiten de poort en hier volgt eenzelfde procedure.

‘Doe open in de naam van de Koning en de Paus, doe open,’ schreeuwt één van de ridders. Een grote gestalte doet de deur open: ‘Mag ik U vragen om te wachten totdat wij onze dienst hebben beëindigd?’ ‘Nee, dat mag U niet,’ zegt de ridder. ‘Hier in deze order staat dat U direct mee moet komen.’

‘U begrijpt niet helemaal tegen wie U het heeft mijn Heer.’

‘Dat begrijp ik wel, U bent Grootmeester Jacques de Molay en ook U moet meekomen, dat vertellen de orders.’

‘Wij gaan met niemand mee, voordat ik deze Order heb gelezen en U blijft buiten wachten aan deze poort.’ De ridder probeert zijn voet tussen de poort en het zware kozijn te krijgen, maar Jacques slaat de

poort zonder enig medelij dicht. De ridder grijpt naar zijn voet en tuimelt achterover.

‘Ik bepaal wat hier gebeurt, Heer.’

Jacques heeft net als alle andere Tempeliers alleen zijn witte hemd aan. Je kunt zien dat hij gespieerd is, echter, de vele jaren zonder veldslagen tekenen zich af, de buik staat al duidelijk in het hemd. Hij draagt zijn grijze haren kort op het hoofd, maar de baard is des te langer, die hangt bijna tot op zijn navel. Zijn huid is donker getint vanwege zijn lange verblijf op Cyprus. Daniel de Flor had hem geadviseerd daar te blijven in verband met de onrust in Frankrijk. Hun baas de Paus was duidelijk bevriend met Koning Philips en er waren verdacht veel doden zowel in Pauselijke kring als bij de twee voorafgaande Grootmeesters. Voor Jacques was het beter om buiten schot te blijven. Toen had de Koning hem een brief laten bezorgen dat Catharina, schoonzus van de Koning en Jacques’ belangrijkste bondgenote, op sterven lag en hij weer nadacht om een kruistocht te organiseren. Toen moest Jacques Cyprus wel verlaten. Hij was ook behoorlijk geïrriteerd, toen Daniel hem gisteren nog eens duidelijk maakte dat hij op het eiland had moeten blijven. Wat dacht-ie wel, en ondanks het bevel om de herdenkingsdienst mee te vieren was Daniel in geen velden of wegen te erkennen. Dat kan nog wel eens een staartje krijgen, hoe hoog hij Daniel ook had zitten als adviseur. Waar zou deze verrekte De Flor nu zitten?

Fontainebleau, Frankrijk

‘Hoe ver staan we Guillaume?’ vraagt koning Philips (IV, de vierde).

‘Voorlopig gaan ze allemaal mee, Sire,’ antwoordt Guillaume de Nogaret. Het is een lange magere man en zijn handen lijken langs zijn lichaam te bungelen. In zijn gezicht staan diepe groeven en zijn ogen zijn pikzwart. Zijn hemd is zwart met parse mouwen en zijn mail-lot wederom zwart, echter door zijn dunne benen slobbert deze. Als geheel had hij De Dood zelf kunnen zijn, alleen de zeis ontbreekt nog. De koning daarentegen is gekleed in een keurig blauw fluwelen kleed gelijkend op een jurk zonder mouwen, met daarop vele in gouddraad

Franse lelies die diagonaal over het kleed staan. Het hemd daaronder heeft dezelfde paarse kleur als dat van De Nogaret, maar is duidelijk bewerkt en heeft aan de uiteinden van de mouwen een rij knopen die doorlopen tot aan zijn ellebogen. Zijn lichtbruine haar is lang en krult tot op zijn schouders. Een man met een duidelijke koninklijke uitstraling.

‘Het gaat ons lukken, eindelijk,’ en tegelijkertijd gaat hij in zijn zetel zitten. De Nogaret blijft staan zoals het de etiketten betaamt. Hij draagt een opvallende zegelring. Deze is hem gegeven door de koning om hem een vrijgeleide te geven in de omliggende landen. Dit om de snode plannen uit te voeren. Maar weinig mannen hebben het aangedurfd wat hij gedaan heeft, het ombrengen van Pausen en Grootmeesters. De groeven in zijn gezicht zijn door de tijd alleen maar dieper geworden. Het begon allemaal met een verzoek van de koning om zich bij de Tempeliersopleiding te vervoegen, niet om de opleiding te volgen, maar vanwege een aantal boeken die in dat kasteel aanwezig zouden zijn. Hij heeft ze nooit gevonden, maar deze keer gaat het hem wel lukken. Als de Tempeliers eenmaal allemaal achter slot en grendel zitten, dan zal Le Temple, de verblijfplaats van de Tempeliers in Parijs, helemaal voor hem zijn.

‘Hoe gaat het met mijn broer?’

‘Hij bevindt zich nog steeds in de kerk om te rouwen, Sire.’

‘Hij zal wel raar opkijken als De Molay morgen niet aanwezig is om de kist te dragen.’

‘Misschien zal zijn verdriet hem verblinden,’ antwoordt De Nogaret.

‘We zijn ver gegaan Guillaume, erg ver, maar het resultaat mag er zijn.’

‘Nu de volgende stap nog Sire.’

Parijs, Frankrijk

Het blijft enige tijd rustig bij Le Temple en dan staan er ongeveer driehonderd Tempeliers in vol ornaat te wachten in de hal om mee te gaan.

‘Ik zie Daniel de Flor niet.’

‘Mag ik u vragen waar dit over gaat?’ vraagt Jacques de Molay.

‘Het enige wat ik u kan vertellen is dat u direct mee moet komen naar de Koning en de Paus.’

‘Is het land in gevaar, gaan we weer naar het Heilige Land, vertel me iets man!’ Jacques probeert al enige tijd steun te krijgen voor een nieuwe kruistocht. Jeruzalem is nog steeds in de handen van de heidenen, nadat ze hun laatste slag hebben verloren bij Akko. De ridder zwijgt en bestijgt zijn paard. De Molay staat verbijsterd te kijken, maar hem rest slechts ook het bevel te geven om de royalistische ridders te volgen. De Tempeliers worden langs alle kanten afgeschermd, zo denkt De Molay, maar in feite wordt ervoor gezorgd dat er niet één weg kan komen. Op vele plaatsen in Frankrijk vindt dezelfde procedure plaats en de Tempeliers gaan gedwee mee alsof ze nog half verdoofd zijn en nog steeds niet begrijpen waarom iets zo belangrijk kan zijn dat ze deze mis niet af konden maken, deze moet toch behoorlijk afgesloten kunnen worden.

Laon, 140 km boven Parijs, Noord-Frankrijk

Op één plek echter, daar wordt wel gevochten, Laon in Noord-Frankrijk.

‘Doe open die poort,’ schreeuwt een ridder gevolgd door vijftien andere royalistische ridders en blijkbaar een burger, in ieder geval een persoon zonder enige wapens en bescherming.

‘Je weet toch zeker dat De Flor hier is?’ vraagt de ridder aan de burger.

‘Ze waren met zijn tweeën, één met een Tempeliersteken en de andere met een teken dat ik nog nooit heb gezien.’

‘Dat moet De Flor wel zijn met die page van hem.’

‘In de naam van de Koning en de Paus: open die poort!’ Het is muisstil en de ridders worden een beetje zenuwachtig.

‘Inbeuken die poort!’

Er wordt een stam gepakt en de ridders beginnen op de poort te beuken, steeds harder en harder. De kozijnen beginnen al los te komen uit het voegsel en splinters vliegen in het rond, dan valt de deur naar

binnen. Een Tempelier in vol ornaat zwaait direct met zijn zwaard naar voren en de ridders die aan het begin van de stam staan worden geraakt. Ze vallen neer met hevige verwondingen. Onmiddellijk staat er een andere Tempelier in de opening die is ontstaan en slaat tot tweemaal toe een aanval af, dan zien we weer de ene Tempelier in de opening verschijnen. Ze lossen elkaar af, een tactiek die toegepast kan worden bij kleine openingen. De royalistische ridders schijnen niet zo goed te weten hoe ze hier mee om moeten gaan. Ze kunnen niet geloven dat ze worden tegengehouden door twee ridders, terwijl zij toch nog steeds in de meerderheid zijn, hoewel deze met de minuut minder wordt.

‘Terugtrekken,’ schreeuwt de ridder die ook aanklopte. ‘Terugtrekken!’

De Tempeliers in de kerk gooien direct allerlei spullen zoals bidstoe-
len in de opening om deze weer provisorisch dicht te krijgen.

‘Het zijn er maar twee, maar zeker geen De Flor, je hebt ons toch niet bedonderd voor die paar grijpstuivers hè vriend?’

‘Nee, maar deze ridders heb ik ook nog nooit gezien,’ antwoordt de burger.

‘In Gods naam, waar zijn die andere twee dan? Als we terugkomen zonder hen staat ons hetzelfde lot te wachten als al die Tempeliers. We moeten die twee hier binnen te pakken krijgen en wel levend. Wie kan er goed met pijl en boog omgaan?’

‘Ik, mijn Heer.’

‘Prima, kom maar naar voren. Als wij weer met de stormram aan de gang gaan, zal zeker één van die Tempeliers weer naar buiten komen. Zodra je een vrij schootsveld heb dan schiet je hem neer, het liefst in de schouder, arm of been, verwondt hem in ieder geval, niet doden, begrepen. Ik moet er in ieder geval één levend hebben.’

Fontainebleau, Frankrijk

Jacques de Molay wordt binnengebracht in een van de salonkamers van het kasteel door twee potige kerels gekleed in zwarte monnikspijen. Alle gordijnen zijn dicht en zelfs de kleuren op de diverse schildere-

rijen zijn niet meer zichtbaar. Een paar kaarsen geven net voldoende licht ter oriëntatie.

‘Ga zitten,’ en verschrikt draait Jacques zich om, hij herkent de stem, maar ziet nog niemand.

‘Kom, kom, niet zo schrikken, ik ben het, jouw Koning.’

Dat stelt Jacques niet echt gerust, want de Koning weet dat hij alleen aan de Paus verantwoording hoeft af te leggen.

‘Ik heb nog een oude kennis van je meegenomen,’ en langzaam treedt de koning vanuit het donker naar voren.

‘Guillaume, deze Guillaume?’

‘Sorry Jacques, dat ik je in deze omstandigheden weer moet zien.’

‘Jij De Paris?’

‘Ja, ik. Je had zeker De Nogaret verwacht?’

‘Je weet toch wel dat Guillaume mijn biechtvader is?’ valt de Koning hen in de rede. De Molay is volkomen in de war en besluit zijn mond maar te houden. De Paris komt dichterbij.

’Jacques, waar is De Flor?’

‘Wat moeten jullie toch met Daniel, hij stelt niets voor.’

‘Jij en ik weten dat dat zeker niet het geval is, hij heeft de schatten ondergebracht en weet waar de boeken zijn.’

‘Welke boeken?’ De Paris geeft een seintje en Jacques voelt een stekende pijn achter in zijn hoofd, die snel doortrekt via zijn rugge-wervels naar zijn stuitje en dan een stekende pijn veroorzaakt in het scrotum en hij valt van zijn stoel.

‘Nou, is dat nu de dappere Grootmeester der Tempeliers, een flinke klap op zijn hoofd en hij valt al om. Kom help hem terug op zijn stoel.’ De koning kijkt gelaten toe en heeft niet veel vertrouwen in deze ondervraging.

‘De Paris, hij moet wel bij bewustzijn blijven graag.’

‘Natuurlijk Sire.’ Hij geeft weer een seintje en een van de mannen geeft De Molay een paar tikken in het gezicht en die komt weer bij. Even moet hij zich oriënteren, kijkt om zich heen en beseft dan hoe uitzichtloos zijn situatie is.

‘Je hebt de Paus bedrogen. De Paris, hij heeft altijd het volste vertrouwen in je gehad.’